

El olvido que seremos

Direcció: Fernando Trueba **Guió:** David Trueba (novel·la: Héctor Abad Faciolince)
País: Espanya **Durada:** 136 min **Any:** 2020 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Javier Cámara, Aída Morales, Patricia Tamayo, Juan Pablo Urrego, Sebastián Giraldo
Música: Zbigniew Preisner **Fotografia:** Sergio Iván Castaño **Distribuïdora:** BTeam Pictures **Estrena a Espanya:** 07/05/2021
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Basada en la novel·la homònima del colombià Héctor Abad Faciolince, **El olvido que seremos** s'ambienta durant la violència que va viure Colòmbia als anys 80 i bona part dels 90 i narra la vida del metge, assagista i lluitador pels drets humans Héctor Abad Gómez des de la visió del seu fill. (ecartelera)

CRÍTICA

Per a fills i activistes del cinema més familiar i clàssicament humanista

Construïda també més des de la nostàlgia que des de la memòria, encara que de vegades es retroalimentin i confonguin, i amb un ús (parcial: l'actualitat, sempre gris, no com els records) al·legòric del blanc i negre, **El olvido que seremos** és com la *Roma* d'Alfonso Cuarón un retrat de família. Famílies idealitzades, sigui des d'aquesta altra mare al film mexicà o des de la mirada d'admiració d'un fill cap al seu pare en l'adaptació (un petit prodigi en el guió, el de David Trueba) que Fernando Trueba ha fet a partir del llibre d'Héctor Abad Faciolince dedicat al record del seu progenitor, Héctor Abad Gómez. Petites estampes d'un dia a dia en el qual se succeeixen, com en la vida mateixa (com en el cinema mateix) converses, somriures, llàgrimes, pel·lícules, lectures, cançons, reunions, jocs i finalment la mort. **El olvido que seremos és profundament rosselliniana en com s'apropa a aquest humanista, filantrop i incòmode per a la Colòmbia dels anys 80 personatge, gairebé un sant, joglar d'un déu proper, de carn i ossos; màrtir finalment.**

Un home bo

Fernando (i David) Trueba han sabut mirar aquest home bo com els fills d'Atticus Finch miraven el seu pare en un porxo a la posta de sol a *Matar un ruiseñor* (Robert Mulligan, 1962), conscients des de la inconscient innocència de la infància de la humil grandesa d'un pare. Potser **El olvido que seremos** sigui incapaç de jutjar, fins i tot des de la part de la trama amb el nen ja jove universitari, aquest bon home. Segurament no ho necessita, com no necessitàvem saber que el mestre d'*Esta tierra es mía* (Jean Renoir, 1943) no era un covard, sinó una bona persona, un heroi.

Un film fordista

D'aquesta altra classe d'herois versa la pel·lícula, un exercici de sensibilitat, tendresa i elogi de la família com quelcom únic, la veritable Ítaca a la qual tractem de tornar durant tota la vida. Un exercici també de classicisme cinèfil, cosa que se li pressuposa a Fernando Trueba, però que aquí arriba a cotes de reclinatori. La petjada de John Ford és absolutament present a **El olvido que seremos**. Des del ressò dels Roddy McDowall i Donald Crisp de la familiar (tràgica, amorosa, bella) *¡Qué verde era mi valle!* (1941) fins a aquest pudorós i demolidor instant a l'habitació de Javier Cámara plorant d'esquena a càmera, exemple de la dignitat i poderosa humilitat del personatge.

El millor: el que és capaç de fer, a tots els nivells, Javier Cámara.

El pitjor: cert abús de la música en alguns passatges.

Fausto Fernández – fotogramas.es